

Phonar Veritas p2 Style

Új sorozattal kezdte az évet a Phonar, adtuk hírül februárban, a jól bejáratott Veritas nevet Style kiegészítéssel címkézték fel a németek, amely alatt (egyelőre) háromféle modellt kínálnak, közülük próbálhattuk ki a padlón álló p2-t.

A bejelentéssel tehát már két Veritasnak hívott családot találunk a kínálatban, és bár még típuszámozásban is igazodnak egymáshoz, nem lehet őket összetéveszteni. Az elérhetőbb árképzésű Style-oknál nem alkalmazták a Next vonulat impozáns kabinetkiképzését, a széria jelenlegi egyetlen állódobozza így hagyományos szabású típus, amelyet valahogy mégis sikerült modern kiállításúra kihozni. Talán az egyöntetű matt feketeség a titok, bár fotón a fehér változat sem mutat rosszul, mindenesetre csak támogatni tudom az utóbbi időben divatba jött festett felületkezelést, az olcsóságszagot árasztó snassz famintázatú fóliaborítással szemben minőségérzetet kelt, olyannak hat, amire áldoztak, hogy ilyen jól nézzen ki. Mondjuk kényesebb, sérülékenyebb is a laminált borításnál, az újdonsült, mikroszálás törlőkendővel felfegyverkezett gazda eleinte biztos ádáz porvadászatot folytat majd a p2 nyújtotta csatamezőn.

Az előlap felső részét elfedő selyemkeret gumis borítású mágneskorongokkal tapad jó erősen, ez ismét csak a törődés összetéveszthetetlen jele, alatta kétutas, három hangszórós rendszert találunk. A d'Appolito-elv szerinti elrendezésben két 13 centis, homorú porvédős, Peerless gyártmányú mélyközép sugárzó fog közre egy 26 mm-es, közelebről meg nem nevezett szövet dóm csipogót. Nem gondolták túl a hátlapot sem, középen nyílik a nem valami öblös reflexkürtő, alul egyetlen pár szimpatikus kiképzésű banáanaljzat józanítja ki az összetettebb erősítésben gondolkodó hifistát. A karcsú kabinet talapzata optikailag is sokat dob a konstrukción, de szükség persze inkább statikailag van rá, és még gyártói figyelmesség is jár hozzá egy-egy külön készlet, becsavarozható acéltüske, illetve apró gumikúplábacskák formájában.

Fellélegezhetünk, a Style kiegészítés a sorozat nevében szerencsére nem jár együtt stílusváltással a hangra nézve, nagyon lelkes a szimfonikus megszólalás, intenzív és friss, nyílt, világos tónusokkal, sok-sok részlettel fűszerezve. Jót tesz az ilyesmi a vonóshangnak, pazarul megrajzolt a hegedűverseny szólistája, olyan szépen ölt testet a hangtérben, hogy a szemünk előtt megjelenik a húrokon ugrádozó vonó. Az erőteljes térszerűség egyébként is a produkció egyik legnagyobb erőssége, kimondottan látványos az előadás, mozgalmas a hangszínpad, pontosan követhetők a művész nő mozdulatai, ahogy időről-időre a karmester felé fordul. Nincs okunk panaszra a dinamikát illetően sem, nem jön zavarba a p2 a tuttknál, derekasan tűri a terhelést. A mély beütések ugyan nem földrengésszerűek, de legalább nem kompenzál felsőbasszus-kiemeléssel, így a lesugárzott mélytartomány hiteles, korlátaival együtt is jól érzékelteti a nagyzenekar nyomatékosságát. Nekem némi lágyság, barátságosabb hangvétel kicsit hiányzik az eszköztárból, de nem lehetetlen, hogy a vadiúj tesztpéldányok idővel finomodnak még annyit, hogy erre se legyen gondunk. Egyelőre viszont ez a tárgyilagosság tagadhatatlanul rányomja bélyegét a jazz hangzásra, a dobseprő a pergőn meg a cineken még kissé szárazon jár, de az ütők villámgyors, bámulatosan térbeli cikázása a vibrafon hanglapjain máris magához ragadja a figyelmet. Nem mintha a szólistatársak elmaradnának mögötte, sőt még a nagybőgő is bőven megkapja az őt megillető szerepet a produkcióban, amelyet rengeteg háttérbeli részlet tesz teljessé, tökéletesen átjön, mennyire élvezi a közös zenélést muzsikusként és közönség egyaránt. Aztán Sting a tél kopóival mégsem kezd annyira sarkosan, mint várnánk, ugyan az ütő markánsan csattan a pergődob peremén, de az ének meglepően közvetlen, az előadóhoz képest szinte zengő, a markánsan ejtett s és sz hangok csak még karakteresebbé teszik. A basszus puhán, de azért nem bágyadtan lépeget, a gitár-billentyű-szaxofon együttműködése kifogástalan, így csak a magastartománytól kívánhatnánk valamivel visszafogottabb, cizelláltabb kiállást.

Persze csak, ha nem hallgatnánk valami keményebbet, mert a Deep Purple pl. igen jól elvan a cinek acélosan szűrős pengésével, az énekeséhez hasonló könnyedséggel dalol a szólógitár, és bár a szubbasszus pulzusa nem mindig tapintható ki egyértelműen, ettől még korántsem lesz súlytalan a játék. Alaposan felhangosítva is megmaradnak a hangkép egészséges arányai, nem kiabál ki a középsáv, jöjjön csak az a kiadós Hammond-szóló!

Jól kitalált, okos konstrukciónak bizonyult a Veritas p2 Style, nem mintha másra számítottunk volna egyik kedvenc német márkánktól, de akkor is megnyugtató a jogfolytonosan teres, részletező, élénk (a magasakra nézve néhol kissé túlzottan is aktív) karakter. Ennek ellenére egyáltalán nem az a tolakodó típus, ahogy külsejével, úgy a hangjával sem próbál rövid úton, valami bombasztikus belépővel letaglózni, de nem is baj, sokkal jobb választás ez a Phonar-féle, műfajfüggetlenül megbízható, egyenletes teljesítmény.

Phonar Veritas p2 Style

Frekvencia-átvitel: 38 Hz – 22 kHz

Impedancia: 6 ohm

Érzékenység: 88 dB

Teljesítmény: 110 / 150 W

Méret: 160×1000×220 mm

Tömeg: 15 kg